

שאלות ותשובות לשינון וחזרה
מאת הרב **משה טרכטמן** שליט"א

תלמודו בידו

דף מז עמוד ב

א] כיצד יתכן חורש תלם אחד וחייב עליה משום שמונה לאווים?

ב] בישל גיד הנשה בחלב ביום טוב ואכלו, משום מה לוקה?

ג] כיצד דורשים "ושה אחת מן הצאן מן המאתים ממשקה ישראל"?

א] 1. חורש בשור וחמור יחדיו.
2. השור של קדשי מזבח.
3. החמור של קדשי בדק הבית, והזיד במעילה.
4. בשביעית.
5. כלאים בכרם, שכיסה זרעים באדמה בין הגפנים.
6. החורש הוא כהן, וחורש בבית הקברות.
7. החורש הוא גם נזיר.
8. ביום טוב. ולרבה, דוקא כשחרש בארץ לחה הראויה לזריעה ולא לכיסוי הדם.
[אבל אם חרש באדמה הראויה לכיסוי הדם, אינו לוקה מדין "הואיל" וראוי לכסות].

ב] 1. מבשל ביום טוב שלא לצורך אוכל נפש [שהרי הגיד אסור באכילה].
2. אוכל גיד הנשה.
3. אם הגיד של נבילה, לוקה אף משום נבילה.
4. מבשל בשר בחלב.
5. אוכל בשר בחלב [לסוכר שיש בגיד בנותן טעם, והוא בשר].
6. הבערה ביום טוב שלא לצורך [אך לרבה אינו לוקה, "הואיל" וראוי לאוכל נפש].
7. אם בישל בעצי אשרה, לוקה משום "לא ידבק בידך", ומשום "לא תביא תועבה".
8. אם בישל בעצי הקדש, לוקה משום "לא תעשון כן לה' אלקיכם".

ג] שה [כוללת זכר ונקבה]: עולת תמיד באה מדבר הראוי להיות זכר ונקבה, למעט בכור.
אחת: התמיד בא מבהמה שעמדה תמיד לבדה, ולא מבהמה שהופרשה למעשר.
מן הצאן: ולא כל הצאן, למעט פלגס [כבש בחורש הי"ג ללידתו, שאינו כבש ולא איל].
מן המאתים: מותר לקחת יין לנסכים מבור שנתערב בו ערלה במאתיים יין של היתר.
ממשקה ישראל: נסכים באים רק מן המותר לישראל באכילה, למעט טבל.